

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **ELA LITVÍNOV, spol. s r. o.**, se sídlem Litvínov – Janov, Hornická 337, zastoupený JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou se sídlem Panská 6, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2015, č. j. 62 Af 50/2014 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2015, č. j. 62 Af 50/2014 – 28, byla odmítnuta žaloba žalobce (dále „stežovatel“), který se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-R356/2013/VZ-12441/2014/310/LPa, ze dne 12. 6. 2014, jímž byl jako opožděný zamítnut rozklad podaný Univerzitou Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S113/2002-19364/2013/511/ABr, ze dne 10. 10. 2013 (tímto byla účastníkům řízení stanovena lhůta pro uplatnění návrhů důkazů a jejich doplnění, lhůta k vyjádření se k podkladu rozhodnutí; stežovateli, jakožto jednomu z účastníků řízení, byla stanovena lhůta k doložení výše odměny za zastupování a lhůta k upřesnění jeho předchozího podání).

Krajský soud v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že již z obsahu žaloby bylo zřejmé, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného bylo rozhodnuto o opožděnosti rozkladu podaného zadavatelem - Univerzitou Jana Evangelisty

Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „zadavatel“), tedy osobou odlišnou od žalobce; nebylo rozhodováno o žádných veřejných subjektivních právech žalobce. Zkrácení svých veřejných subjektivních práv ostatně žalobce ani netvrdil, pouze namítal, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal rovněž rozklad, o němž se napadené rozhodnutí žalovaného nezmiňuje. Žalobce netvrdil zkrácení práv ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále s. ř. s.) a žalobou napadené rozhodnutí se nikterak jeho práv nedotklo, proto krajský soud ani nehodnotil správnost procesního postupu žalovaného v souvislosti s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud zjistil na straně žalobce nedostatek aktivní legitimace k podání žaloby a za této situace žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Pokud jde o námitku žalobce, že nebylo rozhodnuto o jeho rozkladu, odkázal krajský soud žalobce na prostředky soudní ochrany před nečinností správního orgánu. Zároveň konstatoval, že pokud by žaloba nebyla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musel by ji přesto odmítnout jako nepřipustnou podle § 68 písm. e) s. ř. s., neboť rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým bylo v rámci rozkladu rozhodováno o opravném prostředku proti rozhodnutí, jímž byla účastníkům stanovena lhůta pro uplatnění návrhů důkazů a jejich doplnění, lhůta k vyjádření k podkladu rozhodnutí a k doložení výše odměny za zastupování v průběhu správního řízení a doplnění podání, nutno považovat za úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení a správní žaloba je proti takovému rozhodnutí nepřipustná.

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

V kasační stížnosti zopakoval žalobce svou námitku, že žalovaný, který svým rozhodnutím rozhodl o rozkladu zadavatele, nerozhodl současně i o rozkladu stěžovatele a „*podání stěžovatele, který podal rozklad v zákonné lhůtě, nebylo projednáno.*“ Rozklad stěžovatele žalovaný opomenul a v odůvodnění rozhodnutí jej ani nezmiňoval a neuvedl ani, proč jej opomenul. Postup, kdy správní orgán nejprve rozhodne o jednom rozkladu účastníka a jiným rozhodnutím rozhodne o rozkladu jiného účastníka řízení, pokládá stěžovatel za nezákonný. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se rozhodnutí žalovaného nedotýkalo jeho práv a „*tedy že o jeho podání nemuselo být rozhodováno.*“ Takové tvrzení nemá oporu ve spise, neboť „*stěžovatel podal rozklad, který se týkal jeho práv, a o jeho rozkladu nebylo rozhodnuto.*“ Postupem žalovaného byl porušen § 36 odst. 1 a 2; § 50 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel navrhl, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s tím, jak věc posoudil krajský soud v napadeném usnesení, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak proti usnesení o odmítnutí žaloby lze namítat pouze důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod zmíněné

pokračování

ustanovení spadají také případy, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, nebo kdy vada řízení spočívala v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. např. rozsudky ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 – 38). Stěžovatel tak mohl uplatnit pouze námitky, kterými by brojil proti nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby; meritorní přezkum je vyloučen (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2004, č. j. 4 Ads 54/2003 – 91, a ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Ads 107/2010 - 70).

S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. z důvodu, že ji podala osoba zjevně neoprávněná.

Usnesením ze dne 10. 10. 2013, č. j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr, které bylo napadeno rozkladem podaným zadavatelem dne 29. 10. 2013, stanovil Úřad účastníkům řízení (mezi jinými i stěžovateli) podle § 27 odst. 1 správního řádu pro provedení úkonů v řízení lhůty, ve kterých byli oprávněni navrhopvat důkazy a jejich doplnění, vyjádřit se k podkladu rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění; stěžovateli stanovil lhůtu k doložení výše odměny za zastupování v řízení a dále mu stanovil lhůtu k upřesnění jeho podání ze dne 30. 4. 2009.

Rozklad zadavatele byl zamítnut jako opožděný rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j. ÚOHS-R356/2013/VZ-12441/2014/310/LPa. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou.

Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutím předsedy žalovaného, kterým byl pro opožděnost odmítnut rozklad zadavatele, bylo rozhodnuto o opravném prostředku podaném osobou odlišnou od stěžovatele proti rozhodnutí, jímž bylo upraveno vedení řízení.

Stěžovatel se dle Nejvyššího správního soudu mýlí, pokud v kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud uvedl, „*že je rozhodnutí v pořádku, když se nedotýkalo stěžovatelových práv a tedy že o jeho podání nemuselo být rozhodováno*“. Takový závěr krajský soud nečinil a z odůvodnění jeho usnesení ani nevyplývá. Zda byl postup žalovaného procesně správný či nikoli, jinak řečeno, zda žalovaný měl (musel) rozhodnout o rozkladu stěžovatele či ne, krajský soud nehodnotil právě s ohledem na to, že rozhodnutí žalovaného se nedotýkalo veřejných subjektivních práv stěžovatele a stěžovatel netvrdil, že by byl na svých právech krácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Napadené správní rozhodnutí směřuje toliko k zadavateli; jinými slovy, správní orgán hodnotil pouze to, zda zadavatel podal rozklad včas či nikoli, pokud tak učinil dne 29. 10. 2013 za situace, kdy mu bylo napadené usnesení ze dne 10. 10. 2013 doručeno do datové schránky dne 10. 10. 2013. Pouze ve vztahu k zadavateli učinil správní orgán závěr o tom, že zadavatel neuplatnil právo podat rozklad v zákonné lhůtě (15 dnů) a jejím marným uplynutím došlo k zániku práva. Úřad tedy ani nevypořádal námitky zadavatele týkající se samotného obsahu napadeného usnesení ze dne 10. 10. 2013, proti kterému rozklad zadavatele mířil.

Podle § 65 odstavce 1 s. ř. s. je k podání žaloby oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Toto zkrácení, tj. porušení nebo ohrožení subjektivních práv žalobce, mohlo být způsobeno přímo samotným rozhodnutím nebo tím, že správní orgán v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil žalobcova práva. V každém případě však žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních

subjektivních právech, což se v projednávaném případě nestalo. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud nepochyboval, že stěžovatel nebyl oprávněn k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Přímé zkrácení na svých vlastních právech stěžovatel netvrdil. Jeho žalobní tvrzení spočívalo v námitce, že rozhodnutí předsedy žalovaného „...*hovoří pouze o odvolání zadavatele. Navrhovatel – ELA Litvínov, spol. s. r.o. ovšem také podala rozklad, ovšem tento podaný rozklad v napadeném rozhodnutí vůbec nebyl zmíněn.*“ Z takto formulovaného žalobního tvrzení není jasné, jakým způsobem a zda vůbec mohlo rozhodnutí předsedy žalovaného zasáhnout do právní sféry stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, napadené usnesení krajského soudu netrpí nezákonností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu